

ת"פ 36520/07/14 - מדינת ישראל נגד דוד אסמאוי - הובא,

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 36520-07-14 מדינת ישראל נ' אסמאוי(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופטת דנה מרשק מרום
מדינת ישראל באמצעות פמ"מ ע"י עו"ד
נוימן

המאשימה

נגד

דוד אסמאוי - הובא, ע"י עו"ד צווטקוב

הנאשם

גזר דין

כתב-האישום

1. הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בביצוע עבירות של שוד לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 [להלן: "**חוק העונשין**"] והפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

2. עובדות כתב האישום פורטו בהרחבה בהכרעת הדין ואזכיר, כי עסקינן באירוע שהתרחש בשעות הערב ב- 15/07/14, עת ישבה המתלוננת, קטינה ילידת 2000, יחד עם ידיד, קטין יליד 1999, על ספסל בגן ברמלה ובידיה מכשיר סלולרי מסוג אייפון. הנאשם הגיע למקום, פנה אל הקטינה וביקש ממנה שתיתן לו את הטלפון באמתלה שהוא מעוניין לבצע שיחה. הקטינה הושיטה ידה לעברו, הנאשם דחף אותה בכתפה והכה אותה בידה. כתוצאה, נפל הטלפון מידה של הקטינה, הנאשם נטל אותו ונמלט מן המקום. בהמשך, לכשאותר על ידי שוטרי סיור, קראו הם לעברו לעצור. בתגובה, הנאשם החל לרוץ במטרה להימלט מהם, למרות קריאותיהם החוזרות לעצור. אז תפס אחד השוטרים את הנאשם והודיע לו כי הוא עצור, הנאשם התנגד למעצרו אך לבסוף הצליח שוטר להשתלט עליו יחד עם שוטרים נוספים.

ראיות לעונש

3. מטעם המאשימה הוגש גליון הרישום הפלילי של הנאשם (ע/1) ממנו עולה, כי לחובתו של הנאשם 9 הרשעות קודמות, החל מהיותו נער בשנת 1998 ועד לשנת 2010, הכוללות ביצוע עבירות שוד ושוד עמוד 1

מזוין, עבירות אלימות, סמים, מרמה ורכוש וכן הפרת הוראה חוקית. הנאשם ריצה ארבע תקופות מאסר בפועל, האחרונות בנות 22 ו - 18 חודשי מאסר בפועל בגזרי-דין מן השנים 2008 ו - 2010, לאחר שהורשע בביצוע עבירות של שוד מזוין ושוד (הכל בהתאמה).

מגזר-הדין האחרון שניתן בשנת 2010 בבית-משפט זה (ת.פ. 38841-02-10 (מחוזי מרכז), כב' השופט כספי, מיום 13.4.2010 - הוגש וסומן ע/2) עולה, כי הנאשם הורשע בביצוע שוד בחנות בתחנת דלק, כאשר באותה העת עמד כנגדו מאסר על תנאי בן 12 חודשים. בסופו של יום, בית-המשפט כיבד הסדר טיעון מקל עם הנאשם, במובן זה שהוטל על הנאשם עונש מאסר בפועל בן 18 חודשים אשר כלל הפעלה בחופף של אותו מאסר על תנאי. עם זאת, בית-המשפט ראה לנכון להטיל מאסר על תנאי משמעותי בן 24 חודשים, אותו אני מתבקשת להפעיל כיום.

טיעוני הצדדים

4. ב"כ המאשימה טענה לעניין הערך החברתי שנפגע והוא - שלומה ובטחונה של המתלוננת לצד הפגיעה ברכושה וזכותה להתהלך ללא תחושת מורא ופחד. הדגישה, כי מעשי שוד של פלאפונים של קטינים הפכו זה מכבר ל"מכת מדינה", כאשר שודדים חסרי מעצורים מבקשים לזכות ברווח כספי קל, והתוצאה היא פגיעות פיזיות ונפשיות לקורבנות העבירה. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, טענה כי מדובר באירוע מתוכנן: הנאשם איתר את הקטינה הקורבן, פנה אליה ושוחח איתה, ביקש את הנייד בעורמה ורק אז ביצע את המעשה האלים.

באשר לנזק שנגרם מביצוע העבירות, הפנתה לפגיעה הפיזית במתלוננת בדמות כאבים שחשה בעקבות התקיפה. עוד הדגישה שבמהלך עדות הקטינה שיתפה היא בפחדיה ותחושותיה שנגרמו בעקבות אותו אירוע אלים. נזקים נפשיים אלו נמשכו אף בחלוף הזמן מהאירוע כאשר הקטינה תיארה את הפגיעה בתחושת הביטחון האישי שלה.

הנאשם ביצע את עבירת השוד מתוך בצע כסף, כשלא בחל בנקיטה באלימות להשגת מטרתו.

לאור מכלול נסיבות אלו ומדיניות הענישה הנהוגה, אותה הציגה באמצעות אסופת פסיקה, עותרת ב"כ המאשימה לקביעת מתחם עונש הולם שבין שנתיים ומחצה ל-5 שנות מאסר.

באשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם, הדגישה כי לחובתו עבר פלילי מכביד בין השנים 1998 עד 2010 לרבות בגין ביצוע עבירות שוד, שוד מזוין, עבירות אלימות, עבירות סמים, עבירות רכוש והפרת הוראה חוקית. כן תיארה את העונש המקל שנגזר על הנאשם בהליך הקודם, כאשר הנאשם חוזר לסורו - חרף קיומו של מאסר על תנאי ממושך תלוי ועומד כנגדו.

במצב דברים זה, כשעסקין בנאשם שלחובתו הרשעות רבות, ריצה כבר תקופות מאסר, מאסר על תנאי ממשי אינו מרתיעו ולא ניתן לזקוף לזכותו לקיחת אחריות על מעשיו, עותרת היא להטיל על הנאשם מאסר בפועל המצוי באמצע המתחם, להפעיל את המאסר על תנאי במצטבר, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלוננת.

5. ב"כ הנאשם תיארה את אירוע השוד כאירוע ספונטני, כאשר האלימות שננקטה מצויה ברף חומרה נמוך. כך הם פני הדברים גם באשר לביצוע העבירה כלפי השוטר, כאשר כל רצונו היה שלא להיתפס. הסנגורית הגישה פסקי דין רבים על בסיסם ביקשה לשכנע כי מתחם העונש ההולם בנסיבות אלו נע בין 6 חודשי מאסר ועד ל-24 חודשי מאסר.

באשר לנסיבות שאינן קשורות לעבירות טענה, כי אמנם נשמעו ראיות בתיק, אך ביקשה להדגיש כי הנאשם הודה ברוב העובדות ונטל אחריות על מעשיו בחקירתו הראשונה, כאשר המחלוקת התמקדה בהוראת החיזוק הראויה.

מסרה כי הנאשם רווק, יליד 1986, אב לילד בן 7 - שאמנם נמצא בחזקת אמו, אך הנאשם תומך בו בדרכו. הנאשם עצמו התקשה להשתלב במסגרות חינוכיות, כולל מסגרות חוץ ביתיות, בשל נסיבות משפחתיות ואישיות לרבות בעיות קשב וריכוז ותפקוד קוגניטיבי נמוך. הסנגורית לא התעלמה מעברו הפלילי המכביד, אך הדגישה כי לאחר שריצה שני מאסרים, ומעת ששוחרר באוגוסט 2011, השתלב במשך תקופה של שלוש שנים בתעסוקה סדירה כעובד במפעל קר-גל. עד למעצרו בתיק זה לא הסתבך בפלילים.

באשר לסוגית המאסר על תנאי טענה הסנגורית, כי מדובר במאסר על תנאי שמשכו ארוך, מאז הטלתו עברו 5 שנים, כאשר העבירות נושא הליך זה בוצעו לקראת סוף תקופת התנאי. אשר על כן, לאור כל האמור לעיל, עותרת היא לקבוע את עונשו של הנאשם באמצע המתחם ולקבוע שהחלק הארי של המאסר המותנה יופעל בחופף.

6. בדברו לבית המשפט הביע הנאשם צער על מעשיו והדגיש כי לא התכוון לפגוע בקטינה. עוד תיאר שהשחרור מהמאסר הקודם היווה נקודת מפנה עבורו באשר ניסה לעשות שינוי, לתפקד באופן יציב ולסייע בגידול בנו - אלא שחזר להשתמש בסמים. בסוף דבריו ביקש סליחה מהאנשים שפגע בהם והביע חרטה על מעשיו.

דין והכרעה

7. בהתאם להוראות תיקון 113 לחוק העונשין בסעיף 40ג(א), לצורך קביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

8. במעשיו המתוארים, פגע הנאשם בשלומה ובטחונה של קטינה, בזכותה להתהלך ברחובות ובמקומות בילוי ללא תחושת מורא ופחד, וכן ברכושה. בנוסף, בהתנהלותו לאחר אירוע השוד הוכיח העדר מורא וזלזול בחוק ובאוכפיו.

9. לעניין מדיניות הענישה הנוהגת, בשנים האחרונות יוצא קול ברור מבית-המשפט העליון, לפיו קיימת מגמת החמרה בענישה לאור התגברות התופעה של מעשי שוד של מכשירים סלולאריים יקרי ערך -

ובמיוחד מקטינים:

"למרבה הצער, הפכו, בתקופה האחרונה, מעשי השוד ובעיקר ככל שמדובר בושד של מכשירים סלולאריים יקרי ערך, לתופעה שניתן להגדירה כ'מכת מדינה', כאשר חדשות לבקרים מדווחים אנו על תקיפה של קורבנות חסרי הגנה, על-ידי שודדים אלימים וחסרי מעצורים, המבקשים לשדוד את רכושם ולזכות ברווח כספי קל וזמין..."

מעבר להיבט הכספי והכלכלי של התופעה, יש ליתן את הדעת לפגיעות הפיזיות, ולא פחות חמור מכך, לפגיעות הנפשיות הנגרמות לקורבנות העבירה, בצד הפגיעה בשלומם ובבטחונם של הציבור בכללותו..." (ראו: ע"פ 588/13 פלוני נגד מדינת ישראל (27.8.13), בסעיף 13 לפסק-דין של כב' השופט שהם; לאישור מגמה זו בהמשך, ראו למשל: ע"פ 4297/13 פלח חי נגד מדינת ישראל (17.2.14)).

כן ראו דבריו של כב' השופט עמית מן הימים האחרונים ממש:

"גניבה ושוד של טלפון סלולרי אינם כגניבה ושוד של כסף או של חפץ אחר. הסמארטפון הפך זה מכבר לידידו הטוב של האדם. דומה כי לא תהא זו הפרזה לומר כי בטלפון הסלולרי טמון סיפור חייו של האדם בהאידיא, באשר אצורים בתוכו רגעים וזכרונות משמעותיים מחייו של אדם, לצד מידע ופרטים חיוניים לתפקודו היומיומי - תמונות של עצמו ושל יקיריו, כתובות ומספרי טלפון של קרובים ומכרים, יומן, פתקי תזכורות ולוח שנה, ועוד. לא כל אדם מגבה את תוכן המכשיר "בענן" ושחזור הפרטים לעיתים אינו אפשרי ולעיתים כרוך במשאבי זמן וממון.

בין אם הדבר רצוי ובין אם לאו, לא ניתן להתכחש למעמד שתפס הסמארטפון בחיי חלקים נכבדים בציבור. כאמור, הסמארטפון משמש גם כמחשב, גם כמצלמה, גם כטלפון ועוד פונקציות רבות, בגינם נתפס המכשיר בעיני רבים ל"צינור" אל העולם שבחוץ, ואף לפלטפורמה באמצעותה אנשים מנהלים מערכות יחסים חברתיות. מכאן הקשר העמוק, לעיתים עד כדי תלות, בין בעל המכשיר לסמארטפון שלו. לא יפלא כי מחקרים עדכניים מלמדים כי חלקים ניכרים באוכלוסייה סובלים מרמות משתנות של חרדה מאובדן המגע עם הטלפון הסלולארי, מהפחד שלא להיות זמין. התופעה מוכרת כיום כ"נומופוביה" ("No-Mobile-Phone Phobia"), וזכתה כבר לערך ב"ויקיפדיה". גם אם אין הדברים מגיעים כדי פוביה או חרדה כהגדרתם ב-DSM (ספר האבחנות הפסיכיאטריות האמריקאית), יש להכיר בכך שאובדן טלפון סלולארי, על אחת כמה וכמה גניבה של טלפון סלולרי, עשויה לגרום לקורבן תופעות של אי שקט ודחק.

נוסף על אובדן הנגישות והחרדה המתלווה לכך, גניבת טלפון סלולרי מהווה גם חדירה למתחם פרטי ביותר של האדם. הסמארטפון הוא מעין כספת ניידת המכילה תמונות, לעיתים תמונות רגישות, התכתבויות אישיות ומידע פרטי, ולעיתים אף סודי, אשר מעצימים את החרדה מן הגניבה. מרבית המכשירים הסלולריים הנמכרים כיום, הינם "מכשירים חכמים", שמהווים לרוב

גם שער כניסה לשלל נכסיו הדיגיטליים של האדם - חשבון דואר אלקטרוני, חשבון פייסבוק ורשתות חברתיות נוספות, אפליקציות עם גישה לחשבון הבנק וכיוצא באלה. ההתקדמות הטכנולוגית מן העת האחרונה, אף הופכת את המכשיר הסלולארי לאמצעי תשלום המכונה "ארנק דיגיטלי", אשר מחליף בהדרגה את כרטיסי האשראי הקשיחים. גם בהנחה שהגנב הישראלי הממוצע אינו מעוניין בתוכנו של המכשיר הסלולרי, די בידיעה כי הגניבה עלולה להביא גם לסחיטה או להפצת מידע ותוכן אישי ורגיש, כדי להעצים את החרדה ואת תחושת אבדן השליטה של קרבן הגניבה.

אמרנו דברים שאמרנו כדי להצביע על כך שאין לראות בגניבה ובשוד של טלפון סלולרי עבירת רכוש "רגילה", ומכאן מגמת ההחמרה בענישה בעבירות אלה. (ראו: ע"פ 8627/14 דביר נגד מדינת ישראל (14.7.15), בפסקה 7).

10. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, לפי סעיף 40ט(א) לחוק העונשין ייאמר, כי אלו מעלות כי המדובר באירוע מתוכנן, כאשר הנאשם בחר קורבן חלש, יחסית, בדמות אותה קטינה, אשר בתמימותה נענתה לבקשתו של הנאשם ומסרה לו את המכשיר הסלולארי שלה. הנאשם נקט כלפיה באלימות, אם כי מקובל עליי כי המדובר באלימות שאינה מצויה ברף החומרה הגבוה. הנזק העיקרי שנגרם לקטינה הוא במישור הנפשי ובערעור תחושת הבטחון האישי שלה לאורך זמן (ראו לעניין זה: ע"פ 1959/07 מלכה נגד מדינת ישראל (26.3.07), פסקה 3). המעשה בוצע על רקע בצע כסף, כאשר בהמשך יש לזקוף לחומרה גם את התנהלותו של הנאשם כלפי אנשי אכיפת החוק.

11. מתחם העונש ההולם ייקבע בהתחשב במדיניות ענישה זו ובנסיבות ביצוע העבירות, המעלות כי המדובר באירוע חד-פעמי, המצוי ברף חומרה לא גבוה, על רקע האלימות המינורית, יחסית, ובהעדר כל שימוש בנשק או אמצעי אחר - אך בהתחשב בכך שהנאשם בחר בקטינה וניצל את תמימותה.

12. ייאמר, כי מנעד הענישה בעבירות שוד הוא רחב, וכדבריו של כב' השופט רובינשטיין (כתוארו אז) בע"פ 4841/13 ספי נגד מדינת ישראל, (6.2.14):

"באשר לקביעת מתחם העונש ההולם - כנודע, לובשת עבירת השוד פנים וצורות רבות וקביעת מתחמי הענישה ההולמים בגינה מגוונת...את המסגרת קבע כמובן המחוקק בקביעת 'תג עונש' לעבירה זו - אין זה דין של עבירה שנעברה תוך פגיעה פיסית אלימה לעבירה שבוצעה על דרך הפחדה בלבד; אין זה דין של עבירה שנעברה לאחר תכנון והכנה מוקדמים לעבירה אקראי-ספונטנית; אין זה דין של עבירה שנעברה בחבורה לדינה של עברית אדם יחיד; אין זה דין של עבירה שנעשתה תוך שימוש בנשק, חם או קר, לעבירה שנעשתה ללא שימוש בנשק; אין זה דין של עבירה חד-פעמית למסכת שיטתית של עבירות..." (ראו בסעיף י"א).

13. עיינתי בפסיקה שהוצגה על-ידי ב"כ הצדדים ובפסיקה נוספת, ולצורך קביעת מתחם העונש ההולם אציין רק את אלו:

ע"פ 5942/13 מג'ד נגד מדינת ישראל (10.2.14) - שם נדון עניינו של מערער אשר הורשע בביצוע עבירת שוד לפי סעיף 402(א) (בנסיבות הדומות מאד לעניינו, כאשר הוא הודה בעובדות והתקיים דיון אך ורק בשאלה אם התקיים יסוד האלימות שבהגדרת עבירת השוד. על המערער, נאשם נטול עבר פלילי, הושת עונש מאסר בן 6 חודשים לריצוי בדרך של עבודות שירות, תוך שבית-המשפט המחוזי קבע עונש מתחם הולם אשר נע בין 6 - 24 חודשי מאסר. בפסק-דין זה הובעה תמיהה על הגשת הערעור לעניין חומרת העונש (ראו בעיקר דבריו של כב' השופט סולברג), כאשר צוין כי העונש מצוי במובהק ברף התחתון.

ע"פ 5624/12 בורובסקי נגד מדינת ישראל (14.11.12), בו נדון עניינו של מערער אשר הורשע על-פי הודאתו בכתב-אישום מתוקן בביצוע עבירות של שוד לפי סעיף 402(א) ונסיון שוד, כאשר עסקין בארבעה אירועי שוד פלאפונים כלפי קטנים רכים בגיל, בין השנים 8 - 11, תוך שימוש באלימות ממשית בשניים מן המקרים. מפסק-הדין עולה, כי המדובר במערער צעיר (יליד 1992), אשר זהו לו מאסרו הראשון, אשר עבר תהליך בקהילה טיפולית, אותו לא השלים. בית-המשפט העליון בסופו של יום לא התערב בעונש מאסר בפועל בן 27 חודשים אשר הוטל על המערער.

ע"פ 4297/13 חי נגד מדינת ישראל (17.3.14), בו נדון עניינו של מערער אשר הורשע על-פי הודאתו במסגרת הסדר, בביצוע עבירות של שוד לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין, החזקת סמים לשימוש עצמי והפרת הוראה חוקית. עסקין במי שהגיע למגרש כדורגל יחד עם אחר, איים על אחד מהם בסכין, ולבסוף נטל מידי שניים טלפונים ניידים. בסמוך לביתו נתפס ליד ביתו כשברשותו סם לצריכה עצמית, ובהמשך הפר תנאי "מעצר בית". התסקיר בעניינו העלה רמת סיכון גבוהה, כשהנאשם לא נטל אחריות על מעשיו. בנסיבות אלו, דחה בית-המשפט העליון את הערעור על העונש, ואישר עונש מאסר בפועל בן 26 חודשים שהוטל על המערער בבית-המשפט המחוזי.

14. פסקי-דין אלו משקפים קשת מקרים רלבנטיים, כאשר לאחר ביצוע אבחנות מתבקשות, אני קובעת מתחם עונש הולם אשר נע בין 8 ל - 24 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר על תנאי ופיצוי לנפגע העבירה.

15. בעניינו של הנאשם לא נטען ולא הוצג כל שיקול אשר מצדיק חריגה מהמתחם מטעמי שיקום (או מטעמי הגנה על שלום הציבור). על כן, עונשו ייגזר בתוך המתחם ויש להתחשב בנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות, כמפורט בסעיף 40יא' לחוק העונשין.

16. באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות יצוין, לחומרה, כי עסקין בנאשם שלחובתו עבר פלילי מכביד ורלבנטי, אשר מאסרים בפועל אינם מרתיעים אותו. בהליך קודם, שעניינו ביצוע עבירת שוד, בית-המשפט והתביעה הלכו לקראתו באימוץ הסדר טיעון מקל, כאשר בית-המשפט באופן מכוון השית על הנאשם מאסר על תנאי מוחשי בן 24 חודשים - אשר לא הרתיע את הנאשם מלחזור לסורו.

לא ניתן לזקוף לזכותו של הנאשם לקחת אחריות על מלוא מעשיו.

כן יש מקום להתחשב בכך, שהעבירות דנן בוצעו לאחר תקופה לא מבוטלת בה, לטענתו, עבד באופן יציב. בנוסף, אני לוקחת בחשבון שהמדובר בבחור לא מבוגר, רווק, כאשר לדברי סניגוריתו התקשה לתפקד במשך כל השנים, בין השאר, על רקע תפקוד קוגניטיבי נמוך.

17. לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים, כשהתחשבתי, בין השאר, בנסיבות המעשים והעושה, תוך שמירת יחס הולם בין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמו של הנאשם לבין תקופת המאסר שעל הנאשם לשאת, הכרעתי היא, כי יש להטיל על הנאשם עונש מאסר המצוי באמצע הרף, תוך חפיפת חלק מן המאסר על תנאי התלוי ועומד כנגדו.

18. לאור כל האמור לעיל, אני גוזרת את דינו של הנאשם כדלקמן:

בגין האירוע נושא גזר-הדין, מטילה על הנאשם עונש מאסר בן 16 חודשי מאסר בפועל.

מורה על הפעלת המאסר על תנאי שהוטל על הנאשם בת.פ. 38841-02-10 (מחוזי מרכז), בגזר-דין מיום 13.4.2010 בחופף ובמצטבר, **כך שסך הכל ירצה הנאשם עונש מאסר בפועל בן 30 חודשים מיום מעצרו - 15.7.14.**

12 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירות שוד לפי סימן ג' לפרק י"א לחוק העונשין.

מורה על תשלום פיצוי על סך 3000 ₪ לנפגעת העבירה - הקטינה א.א, וזאת עד ליום 1.12.15.

ב"כ המאשימה תידע את הקטינה והוריה בדבר הפיצוי שנפסק, ותמסור פרטיהם למזכירות בית-המשפט תוך 14 ימים.

ניתן צו כללי למוצגים

הודעה זכות ערעור לבית-המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, ד' אב תשע"ה, 20 יולי 2015, במעמד הנוכחים.